Αλαζονική επίδειξη εσωστρέφειας (Τασούλα Καραϊσκάκη)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Ιουνίου, 2008

Όλος ο κόσμος μας έχει συγκροτηθεί πάνω στις συντεταγμένες των βιοτικών αναγκών μας. Αυτές είναι η μοναδική μας μέριμνα. Να φάμε, να πιούμε, να ντυθούμε, να καταναλώσουμε, να διασκεδάσουμε. Η ικανοποίηση αυτών των αναγκών καλύπτει όλη τη σφαίρα του χρόνου μας. Το πάθος για υλικές ανέσεις και ευημερία που μας έχει κατακυριεύσει, δεν μας αφήνει χώρο για άλλες επιδιώξεις. Δεν μας αφήνει χρόνο για άλλες σκέψεις, απομυζά όλη την ενεργητικότητά μας. Αν αναδεικνυόμαστε σε κάτι δραστήριοι, είναι στο να βρούμε τρόπους να αυξήσουμε την αγοραστική μας ικανότητα. Να αποκτήσουμε (διεπόμαστε έντονα από το πνεύμα της ιδιοκτησίας), έστω και δανειζόμενοι, για να μπορούμε να επιδείξουμε μια ταυτότητα, χτισμένη όλη από «σύμβολα κύρους». Λογικό. Αν υπαρξιακά είμαστε πρώτα καταναλωτές κι έπειτα πολίτες, ταυτίζουμε την ελευθερία και την ευτυχία μας όχι με τη συμμετοχή, με την προσφορά και την απολαβή, αλλά με την αγοραστική διαδικασία.

Περπατάς στον δρόμο και εντυπωσιάζεσαι από την «παρέλαση» των κινητών τελευταίας γενιάς μπροστά σε ομιλούντα στόματα, από τον ράθυμο αργόσυρτο ατελείωτο (ακριβοπληρωμένο) «μονόλογο», από το κουδούνισμα της χλιδής σε πανάκριβα αξεσουάρ, από τα λοξά επιτιμητικά –στον περίγυρο– βλέμματα και το αλαζονικό σφίξιμο της ράχης. Από την επιθετική επίδειξη εσωστρέφειας.

Η ζωή μας είναι (μάλλον) άνετη, αλλά δεν είναι εντελώς ανθρώπινη.

Μπορεί η ακρίβεια, η οικονομική ύφεση, η μείωση εισοδημάτων να σβήσει την αδηφαγία, να φρενάρει την κούρσα απόκτησης (στην κοινωνία της συνεχούς παραγωγής καινοφανών προϊόντων και υπηρεσιών) κι άλλων, ακόμη περισσότερων αγαθών; Να «ανοίξει» το βλέμμα προς τους άλλους, όχι με μια διάθεση σύγκρισης, ανταγωνισμού, κακεντρέχειας, αλλά συγγένειας, αναλογίας, επικοινωνίας, συνεργασίας; Να εγείρει ερωτήματα, αντιστάσεις, διεκδικήσεις για ποιοτικούς όρους ζωής; Ή, απλά, μεγαλώνει το αίσθημα της στέρησης, της φτώχειας; Μάλλον ο νεόπτωχος στις μέρες μας, μη βλέποντας τον τρόπο να αποκτήσει μεγάλης αξίας διαρκή καταναλωτικά αγαθά, ή έναν τρόπο να πλουτίσει, γίνεται αδιάφορος προς κάθε τι που δεν είναι παρούσα απόλαυση. Λαίμαργος και αποξενωμένος, απλώς

θλίβεται για την αδυναμία της επιθυμητής υλικής συσσώρευσης. Πώς θα μπορούσε να είναι αλλιώς; Όταν ο πολίτης είναι κατά βάση πελάτης, όχι μόνο της αγοράς, αλλά κυρίως του κράτους, τα κοινά κατακερματίζονται και τα πολιτικά πάθη αναπληρώνονται ή λησμονούνται από την ανάλωση αποδεικτικών «ευημερίας». Αφυδατωμένοι οι Έλληνες από την πολιτική τους δύναμη, γίνονται ανταγωνιστικές μονάδες (ή συντεχνίες) που εμφορούμενες από τον πιο βαθύ κτητικό ατομικισμό επενδύουν μόνο σε ένα μέτριο υλισμό, σε έναν πενιχρής πνευματικότητας κομφορμισμό.

Όμως ο κομφορμισμός είναι μια ολοκληρωτική στάση ζωής. Άρα και εχθρός της δημοκρατίας.

(Πηγή: "Καθημερινή" 15/6/2008)